

יום ה', י"ז (=טו"ב) בכסלו תשס"א (14 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, בעצרת האו"ם, **הצביעו על חלוקת ארץ-ישראל לשתי מדינות** – האחת יהודית והאחת ערבית, אור ליום טו"ב, = **י"ז בכסלו**, תש"ח (1947-5708), כ"ט בנובמבר למניינם. פרטי מפת החלוקה במסמך המצ"ב.

בשנת תשנ"ה (1994), התחלנו את פרוייקט "**הדף היומי לתולדותנו**" במתכונת המקורית שלו - ועם הדף של היום אנן, בשעה טובה, נכנסים לשנה ה**שביעית** שלו. (המחזור השני של הדף ה"ממוחשב" התחיל לפני כחודש, ב-כ"ב בחשוון.) ויום זה הוא באמת יום טוב ליהודים, כי לראשונה אחרי 2000 שנות גלות, בחסדי ה', עם ישראל זכה להסכמת אומות העולם שיוכל לחזור הביתה!

ומעניין לעניין, אם מדובר בחלוקה, למדים אנו מפרשת השבוע, "**וישלח**", שבה יעקב נפגש שוב עם אחיו, עם עשו, אחרי תקופה של כ-20 שנה, על שיטת הישרדות יהודית: "**וישובו המלאכים אל יעקב לאמור, באנו אל אחיך אל עשו וגם הולך לקראתך וארבע מאות איש עמו. ויירא יעקב מאד ויצר לו ויחץ את העם אשר איתו...לשני מחנות. ויאמר אם יבוא עשו אל המחנה האחת והכהו, והיה המחנה הנשאר לפליטה.**" [בראשית ל"ב 6-8]. המילה "**ויחץ**" מופיעה בתנ"ך 3 פעמים בלבד – 2 מהן בפרשה זו. אך היא מופיעה בהקשר אחר מוכר לכולנו: בליל הסדר, שבו היא הפעולה ה-4- מתוך 15 השלבים שעושים בסדר – **קדש, ורחץ, כרפס, יחץ,...** ובמצווה זו אנו לוקחים את המצה האמצעית (מתוך ה-3;- מעניין שזו לא אחת הקושיות – למה יש 3 "חלות" בלילה זה במקום 2 כמו בשבת וכל מועד אחר...) ושוברים אותה לשני חלקים לא-שווים. כאשר נסתכל אל המצות וחושבים קצת על תולדות עם ישראל, נראה כי המצות יכולות לסמל 3 תקופות בהיסטוריה שלנו.

בתחילה, היינו ביחד – משפחה אחת שגדלה והסתעפה. ירדנו ביחד למצרים, נגאלנו ביחד, עמדנו יחד במעמד הר סיני לקבל את התורה וירשנו את הארץ והתנחלנו בה ביחד. את ה"יחד" הזה מסמלת השלמות של **המצה הראשונה**.

ואז, כבר תוך הממלכה הראשונה, עשינו "יחץ" – לא בתור מצווה אלא מכורח הנסיבות. התפצלנו לשניים ועל-אף שהרוב גורש, התפזר ונעלם מקרב עם ישראל, אימצנו את השיטה הזאת על-פי הדוגמא של יעקב אבינו: "**ויאמר אם יבוא עשו אל המחנה האחת והכהו, והיה המחנה הנשאר לפליטה.**" ראינו את זה, כאמור, כשיטת הישרדות והיא שימשה אותנו טוב למשך כ-2500 שנה. "מעשה אבות, סימן לבנים". **זו המצה השנייה**.

אך, לבל נשכח, יש המצה השלישית. ושוב, היא מצה שלמה. והיא באה לבשר לנו שההיסטוריה שלנו היא דינמית ולא עומדת במקום. שיטת ה"יחץ" היתה טובה לשעתה, אך יש המשך. קרה משהו בשנת תש"ח. האומות התכוונו לחלוקה. התכנון של הקב"ה כנראה אחרת. המצה ה-3 היא שלמה. עם ישראל חוזר הביתה...

עם זאת, העדות האישית הבאה מאחד הקוראים שלנו: **פרשת וישלח** מעוררת בי תמיד את גורלו של העם היהודי לדורותיו, לגביי יש בפרשה זאת משום השקה ונקודת מגע בין ההיסטוריה שלנו כעם לבין הפרט, במקרה הזה אני ומשפחתי. אני עליתי יחד עם הוריי ואחיי מאחת מארצות ערב וזאת לאחר קום המדינה. העליה היתה תוך הברחת שני גבולות ותוך סכנת נפשות אמיתית, בעיקר במעבר ובגניבת הגבול לארץ. חציית הגבול נעשתה ע"י קבוצות קטנות כאשר מברייח ערבי משמש כמורה הדרך שלנו. קבוצה אחת נשדדה ונרצחה ע"י המברייחים. הוריי היו בקבוצה שהיתה צריכה לצאת לדרך לאחר קבוצה זאת. אבי, אשר חשש, מצא עצה בפרשת השבוע. הוא חצה את המשפחה - אבי, אני ואחי הגדול יצאנו לדרך, ושבוע לאחר מכן

יום נעים ושבת שלום!

כניסת השבת (ב"ש): 16¹⁵

צאת השבת (ב"ש): 17¹³

יום ה', י"ז (=טו"ב) בכסלו תשס"א (14 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

אמא עם עוד שני האחים הקטנים . וזאת מאותם שיקולים שהנחו את יעקב אבינו . כולנו הגענו בשלום
לארץ לשער עלייה .

יום נעים ושבט שלום!

כניסת השבת (בי"ש) : 16¹⁵

צאת השבת (בי"ש) : 17¹³